
Tajemství stříbrné klisny

Julie Wald

Městská Franklinova škola neměla s její starou školou nic společného. Avě bylo, jako by přistála na jiné planetě. Nesmírně daleko od toho překrásného kousku země, kterému se říká Eschental.

Všichni tu mluvili jedině o blogerech, vlogerech, youtuberech a influencerech, o kterých Ava nikdy v životě neslyšela. Připadala si jako ta nejtrapnější venkovanka všech dob. Zpočátku se snažila dělat, jako by ji to totálně zajímalo. Vážně si dávala záležet. Nicméně ji to zanedlouho přestalo bavit, bylo to tak strašně uhozené... Siri_Nice, Magicdog či jak si tihle lidé na síti říkali, jí byli naprosto vzdálení. Vypadalo to, že tu pořád všichni chatují, místo aby jednoduše mluvili jeden s druhým, všechno se točilo jedině kolem toho, jak nebo kdo co a kde udělal. Ava neměla chuť nechat se strčit do šuplíčku s nějakým pitomým hashtagem, bez #shithappens, #snekvzaludku nebo #vsechnoknicemu se mohla docela klidně obejít. Takhle se teď totiž cítila. Nebylo tudíž s podivem, že se v nové škole sotva s někým seznámila. Neměla na to ani trochu náladu.

Ještě ke všemu se nemohla zbavit dojmu, že třídní učitelka všechny před jejím příchodem nabádala, aby k ní, k té nové z venkova, byli ze začátku milí. Jakmile „začátek“ odezněl, sedávala Ava o přestávkách sama a dělala si úkoly, zatímco spolužačky ji přehlížely jak paseku. Všechny se mohly rozplynout kvůli blogerovi jménem XluX, nové hvězdě internetu. Během krátké doby měl na instagramu 10 000 sledujících. Nejnapínavější na něm ovšem bylo, že s velkou pravděpodobností bydlí v Cassisburgu. Provokující fotografie na jeho účtu pocházely z místního okolí. Jenže nikdo netušil, kdo by XluX mohl ve skutečnosti být. XluX byl záhadou dne. Nedávno si na účet přidal fotku dezolátního školního sportoviště jejich školy, s titul-

kem #morestrepu. Avini spolužáci pak už nemluvili o ničem jiném, než že XluX určitě musí být jedním z nich. Že by za tím vězel o dva roky starší Tristan? Pořád nosí černé oblečení a neustále má v ruce mobil... Navíc fakt dobře vypadá. Avě však krásný Tristan v černém mohl být ze srdce ukradený. Stejně jako tenhle lux-bůhvídko.

Na takovéhle věci neměla ani trochu náladu. No co, tak z ní zkrátka bude outsider, ona to unese. Zjevně se o tu roli bude muset dělit s Lou. Všimla si, že i tahle spolužačka většinou tráví čas o samotě.

U Lou to bylo tím, že většinou s nikým nemluvila. Pořád se tak divně dívala. Vůbec byla divná. Neposlušné kudrlinky si každý den smotala do nepořádného bobku, takže měla na hlavě takové vrabčí hnízdo. Nosila samé barevné oblečení, jako by spadla do barviček. Ava z ní nebyla moudrá. Většinou dokázala lidi prohlédnout dost rychle.

Závist, zlost, žárlivost, strach, láska... Když pozorovala své spolužáky, viděla, jak se mezi nimi vznášejí všechny tyto emoce. Jen u Lou byla bezradná. Nejdřív si myslela, že s ní nechtějí mít nic společného ostatní, ale pak jí napadlo, jestli to není opačně. Lou se od třídy distancovala. Jenže proč?

V zásadě by to Avě mohlo být jedno. Jenže osud to naplánoval jinak. O dva týdny později oznámila třídní, současně učitelka biologie: „Nastává čas uvažovat o letošní projektové práci. Jak víte, chci, abyste do konce školního roku vypracovali referát. A sice ve dvojicích. Zapište se mi tady do seznamu a napište, pro které téma jste se rozhodli. Možná témata najdete na druhé stránce.“

Plettnerová předala papír Florentině, což byla předsedkyně třídy a současně nejhezčí a nejpopulárnější dívka celého ročníku. Florentine bude, samozřejmě, spolupracovat s Millou. Milla byla její kamarádka, a třída si z ní často utahovala, protože byla šprtka. Takže se Florentine s touhle biozáležitostí rozhodně nepředře. Seznam rychle putoval k dalšímu.

Nešlo to však popořadě, jak s překvapením zaznamenala Ava. Někteří seznam dostali do ruky vzápětí, jiní na něj museli čekat déle, ačkoli seděli vepředu. Najednou přeskočili i Avu. Nivo papír hodil na stůl Elafovi. Vypadalo to, že se nad tímhle podivným pořadím nikdo nepozastavuje. Učitelka nic neříkala, byla zaujatá digitální třídní knihou. Po chvíli pak seznam doputoval i k Avě.

„Teď bude mít *Lullu* konečně někoho, kdo s ní bude *dobrovolně* chtít spolupracovat,“ zaslechla Ava Florentinin hlas. Ostatní dívky se zahihňaly. Do konce i většina kluků se pousmála.

Plettnerová vzhledla, jako by ji probral hluk ve třídě. „Tak co, Avo, už sis našla téma?“

Ava papír nedůvěřivě otočila. Zbývaly améby, pak ještě měkkýši a lichokopytníci. No potěš, pomyslela si. Améby jsou asi tak stejně zajímavé jako slimáci. Lichokopytníci nepřicházejí v úvahu. Pouhé pomyšlení na ně stačilo a ten zákeřný šnek v žaludku by ji málem rozplakal. Trucovitě založila ruce.

„Klidně si můžeš vzít i naše téma, kdyby ti to bylo milejší,“ nabídla jí velkoryse Florentine. Pochopitelně jen proto, aby nemusela spolupracovat s Lou. To bylo nad slunce jasné. Teď tu totiž je ona – *ta nová*, tudíž teď Lou bude muset mít na krku Ava, jakmile půjde o práci ve dvojicích. Ať chce nebo ne.

Tak to si Florentine vymyslela báječně, bručela v duchu Ava. Říkala si, že na tuhle podivnou osobu nemá náladu, stejně jako ostatní.

„Hm,“ na to třídí. Protože Ava neodpovídala, vzala si seznam do ruky sama. „Měla bys chuť třeba na... na páření u primátů?“

To myslí vážně? Tohle téma že si vybrala Florentine? Tak to jí jsou slimáci tisíckrát milejší. Ava se zakuckala a zavrtěla hlavou, pochopitelně za doprodu chřčení a hýkání smějících se spolužáků.

„A co ty, Lou, jaké téma bys ráda ty? Jak vidím, budete vy dvě pracovat spolu?“ Třídí Plettnerová se přinutila k bezstarostnému úsměvu.

Lou jen znuděně pokrčila rameny a jako obvykle neřekla nic.

Plettnerová si povzdechla. Pak ji však něco napadlo, najednou se úlevou zasmála. „Ale vždyť je to jasné! Lichokopytníci! To je přece prima. Tvoje matka mi vyprávěla, že jsi vyhrála četné závody. Takže tě lichokopytníci evidentně velmi zajímají.“ Zářivě se na Avu usmála.

Jako na povel se ozvalo několikero hvízdnutí. Nivo se zachechtal: „Závody s krávama? To teď totiž na venkově totálně letí!“

Třída se svíjela smíchy.

„Lichokopytníci jsou koně, Nivo. To bys měl dávno vědět,“ upozornila ho učitelka. „Nedávno jsme to probírali. Takže, když jsou koně lichokopytníci, co potom je hovězí dobytek?“

Nivo neměl ani páru, což se mu teď notně nevyplatilo.

„Terezo a Betty, vadilo by vám si prohodit témata s Nivem a Timem?“ otázala se Plettnerová. „Vy jste si vybraly sudokopytníky, ale teď byste dostaly vodní obratlovce. Pak si Nivo, doufejme, konečně zapamatuje, že krávy jsou *sudokopytníci*,“ prohlásila přísně.

Oba kluci nespokojeně mručeli, zatímco Terezu s Betty to očividně potěšilo. Patřily totiž k těm, kdo seznam dostaly až ke konci. Vodní obratlovci zjevně byli jakožto téma vysloveně atraktivní.

„Avo? Lou? Podíváte se na ty lichokopytníky?“ zeptala se třídni teď už trochu netrpělivě.

Ava zvědavě zašilhala k Lou. Vlastně se teď na holku v pestrobarevném oblečení dívali všichni.

„Jé, to zase trvá,“ zasténala Florentine. „Lullu má zase jednou záchvat povídavosti.“

„No co, aspoň nežvaní nesmysly,“ procedila mezi zuby Ava, nicméně to zjevně bylo slyšet víc, než čekala. Dívka s ohnivě rudými vlasy zalapala po dechu.

Lou zřejmě Avina poznámka také neunikla, a jako by se do něměho děvčete vlil život, kývla.

To překvapilo i učitelku. Prosebně se podívala na Avu.

Ta si dodala odvahy. „Tak dobrá,“ řekla. Vždyť to nemusí být o koních. Lichokopytníci jsou přece i osli nebo zebry. S tím se snad dá žít.

„Lullu má konečně kámošku. Můžete se spolu koukat na videa o krávách,“ krákal Nivo, jakmile zazvonilo na obědovou přestávku. Nálada ve třídě jako by po katastrofě s biologií byla přímo výbušná. Ava se chtěla co nejrychleji vypařit. Bohužel se přepočítala, Nivo byl totiž ještě pořád pěkně nabroušený a hodlal to dát všem najevo. A ze všech nejvíc Avě. „Hele, mluvím s tebou!“ obořil se na ni ve chvíli, kdy se kolem něj chtěla se skloněnou hlavou protáhnout. Když ho ignorovala a šla dál, prostě do ní ze zadu strčil.

Nivova ruka měla na jejích zádech efekt rány proudem. Zlost, kterou za poslední týdny tak pracně potlačovala, v tu chvíli překypěla a užuž chtěla explodovat. Ava se prudce otočila, zvedla bradu a s bojovným výrazem opáčila: „Zrovna tobě by nějaké to video o krávách neuškodilo!“

„Tyvole, tahle je jiná než Lullu, co ani necekne,“ škytl Nivo překvapeně. „Ty seš spíš jak láva. Haha, to se hodí. Ava – Láva!“ Zase se dal do hýkání,

jako by jeho slovní hříčka byla k popukání vtipná. Polovina třídy se skutečně přidala a smála se.

„Lullu a Láva! Nivo, fakt, ty jsi nejlepší!“ zaržála Florentine, načež se Nivův obličej rozzářil pýchou.

Ava protočila panenky. Bylo naprosto smysluprosté se tu dál s tímhle idiotem handrkovat, jenže se teď probudil k životu její bývalý bojovný duch. Tak rychle se nevzdá! „Tak to si dej bacha, aby sis nepopálil ty svoje pracky, pětikopytníku. Láva totiž může i vybouchnout! Jen pro případ, žes to nevěděš!“ zasyčela a klidně odkráčela středem. Zbabělá rozhodně nikdy nebyla – přesto jí srdce bušilo jako o závod. Na chodbě se zastavila. Asi nebylo zrovna moudré provokovat Niva před celou třídou, došlo jí vzápětí. V duchu už slyšela matku vzdychat a kroutit hlavu.

Ze třídy však zaslechla ještě něco jiného. Někdo tam totiž prohlásil: „To se teda musí nechat, odvalu ta holka má.“

Ava zvědavě nahlédla dveřmi dovnitř. Elaf. Musel to být on. Nivo do něj teď totiž dost hrubě strčil.

Elaf si z toho vůbec nic nedělal. Nebylo divu, tenhle černovlasý kluk s hlubokýma zelenýma očima byl nejmíň o hlavu větší než Nivo. Elaf vlastně působil docela jinak než ostatní. Ne tak omezeně. Mohlo to být tím, že musel opakovat ročník, takže je o rok starší? Ava ještě chvíli z povzdálí zamýšleně pozorovala podivnou situaci, která ve třídě zavládla. Bylo jasné, že se jí Elaf jednoznačně a přesvědčivě zastal, protože Nivo už ani nemukl. Že by přece jenom nebyli všichni tak pitomí, povzdechla si v duchu Ava a zamířila na dvůr, než se sem nahnou i ostatní.

Našla si klidný kout nedaleko sportovního hřiště a vytáhla mobil, i když to v době školního vyučování bylo přísně zakázáno. Jenže Ava si teď prostě musela s někým popovídat. Od svých kamarádek už celé dny nic neslyšela. Přitom by jí zrovna teď pár slov fakt potěšilo. Rychle do skupiny, které říkaly *Jumping Girls*, natukala zprávu.

AVA: Dneska byl ve škole první beef. Říkají mi teď Láva ;-) Chybíte mi. BFF.

Čekala. Čekala celé dlouhé minuty. Nic. Mobil ani nepípl. Rozčarovaná ho zase schovala. Právě včas. Hned poté se přiblížil stín, pak uviděla vrabčí hnízdo a vzápětí i pestrobarevnou osobu, co k onomu účesu patřila.

„Aha, to jsi ty.“ Ava se přinutila usmát.

Lou zase jednou neřekla ani popel, jen se pitomě rozhlížela kolem sebe.

Ava vzdychla. „Jo, to jsem ještě chtěla říct: O koních na tu bižuli nic dělat nechci. Brala bych třeba zebry nebo osly,“ prohlásila a doprovodila to povzbudivým úsměvem.

Jenže ta holka dál jenom civěla před sebe. Teprve po půl věčnosti se konečně vyjádřila: „Oslové a zebry, to asi nepůjde.“

„Jak to?“ zeptala se překvapeně Ava.

„No kvůli bodu dva.“ Lou vytáhla z batohu papír.

„Cože? Plettnerová od nás chce protokol o pozorování?“ rozhořčila se Ava, jakmile očima těch pár řádků přelétla. „No jasně, krávy... V pohodě. Ale co ostatní zvířata? Šimpanzi, ryby?“

Lou však byla ve svých myšlenkách už dávno někde jinde. Bezduše zírala do dálky, což Avu v tu chvíli nesmírně vytáčelo. „Človče, nemůžeš prostě odpovědět, když se tě někdo na něco ptá?“ zasténala vztekle. „Jestli to fakt máme dělat spolu, budeš se mnou asi muset občas i mluvit!“ Sotva ta slova dořekla, už jí to mrzelo. Lou z toho určitě hnedka dostane záchvat hysterického pláče – a Ava bude mít na krku nepříjemnosti. Jenže opak byl pravdou. V nutellových očích spolužačky se to pobaveně zablesklo. Ava otevřela pusou. „Aha, takže ono je to jinak. Tobě se mluvit nechce! A nesmělá teda taky zrovna nejsi... Jejda, to jsem řekla nahlas?“ Rozpačitě se podívala na Lou, ale ta se najednou široce zubila. Ava jako by právě složila nějakou megadůležitou zkoušku, Lou se totiž najednou rozpovídala: „Plettnerová nám k tomu sepsala adresy. A návrhy, kde se po těch zvířatech máme podívat. V Cassisburgu je totiž velká zoologická. Je tam i mořské akvárium a opičí pavilon.“

„Aha, dobře. Ale v čem je problém?“ namítlá teď už přátelštěji Ava.

„Zebry ani osly tam nemají. Takže budeme muset sem...,“ řekla Lou a ukázala na dvě adresy na papíru.

Stálo tam: *Hennellyho hájovna* nebo *Jezdecké stáje Raewitz*. Ava znovu v břiše pocítila toho šneka, co jí svíral útroby.

O koních tu nebyla řeč! Ona přece chtěla zebry. Nebo osly. Ale snad ne koně! To prostě nedá...

„Nemohla bys tam jít sama? Já bych pak udělala všechno ostatní. Všechno, klidně i tu největší práci. Sepsat to, udělat z toho plakát, pak to i odprezentuju, slibuju,“ prosila.

Lou se zamračila. „Já myslela, že jsi něco jako profík od koní...“

Profík od koní... Au! To zabolelo! „Já..., já nemůžu,“ zamumlala.

Lou si založila ruce. „Tak to já taky nemůžu. Koně totiž ani trochu nejsou nic pro mě. Buď tam půjdeme spolu anebo se na to vykašleme.“

Ava překvapeně vzhlédla. Odhadla to tedy správně. Lou vůbec není nespěšlá. Spíš prostě nemá chuť se těmi idioty ve třídě zabývat. Byla jí tím najednou skoro sympatická.

„Kde ty dvě jízdárny jsou, vím. Tak dneska po škole? Aspoň to budeme mít brzy za sebou,“ navrhla Lou pragmaticky.

Ava to vzdala. „Dobře. Ale k Rauewitzovi ne, radši k Hennellymu, jo?“ Něco jí v tu chvíli blesklo hlavou, ale nebyla s to tu myšlenku zachytit. Jako by jí hlava chtěla něco důležitého napovědět. Ale co? Že v hájovnách koně normálně nemívají? Anebo něco s tím jménem? *Hennelly*?

Lou našťestí přikývla. „Mně je Hájovna taky podstatně milejší. Ve Stájích Rauewitz se prý potlouká Florentine, a bez té se fakt obejdu.“

„Cože? Chceš říct, že jezdí na koni?“ Ava samým překvapením vykuklila vodově modré oči. Florentine vážně nevypadala na to, že by mohla mít v botníku jezdecké holínky.

„No přinejmenším se s tím ráda vytahuje. Před pár měsíci prý dostala nějakého drahého koně. Já si spíš myslím, že to zvíře hlavně chtěl její tatík, co neví kam s penězma, aby se s ním mohl patřičně prezentovat. Tak bych tipla, že Florentine jezdit ani moc neumí. Jinak by si ty lichokopytníky byla vzala sama...“

„Ono je možné, že si ani nebyla jistá, co to lichokopytníci jsou,“ poznamenala Ava.

Lou se dala do halasného smíchu. „Hele, najednou se mi to koňské téma začíná zamlouvat. Už vidím, jak ta mrcha protivná bude stříhat ušima.“

To rozesmálo i Avu. „Tak dobře. Tak dneska po škole.“

Společně se vrátily do třídy na další hodinu. Jako by to byla ta nejnornější věc na světě.